

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זיע"א בעל מחבר ספר "שולחן ערוך" נפטר בעיר טריסט (צ'כיה) י"ג ניסן שנת ת"א (שנת ה'ת"ק) ויש מנהגים ב"ד (שם אביו ר' אשריהם ז"ל)

כל השנה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

"משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

כח ניסן

רבינו משה אלשיך

רבינו משה אלשיך זיע"א בעל מחבר ספר "דמ"א" נפטר בעיר קראקא י"ד י"ג ניסן שנת ת"א (שנת ה'ת"ק) ויש מנהגים ב"ד (שם אביו ר' ישראל ז"ל)

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו? כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שו"ך אחרת איזה טיפוש בעולם היה משיב לך בשלילי?

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד. בדי שביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידועת התורה. נהריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהדונה"י על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן שסג – דיני מבוי ולחי

כו. הא דמבוי ניתר בלחי או קורה דוקא כשאינו נמוך פחות מ' טפחים מרווחים ולא יהא רחבו יותר מעשר אמות מצומצמות ושיהא ארכו ד' אמות מרווחות או יותר אבל אם חסר אחת מכל אלו אין לו תקנה אלא בצורת פתח ואם היה בגובה חללו יותר מעשרים אמה מצומצמות אינו ניתר בקורה אבל ניתר הוא בלחי ואם רוצה להכשירו בקורה צריך שיעשה בה ציור וכיור (פירוש ציור אחד ככותל מן הסיד או על שמי קורה) שעל ידי כך מסתכלים בה ואם היה גבוה יותר מעשרים ובנה בנין תחת הקורה למעטו מעשרים די בבנין רחב טפח ברוחב הקורה אבל אם אינו גבוה עשרה וחוקק בו להשלימו לי' צריך לחוקק ד' אמות לתוך המבוי על פני כל רחבו אין מבוי ניתר בלחי או קורה עד שיהיו פתוחים לתוכו שני חצרות ולכל חצר שני בתים (ואפילו כל החצרות פתוחות זו לזו) (ל"ט ומלכי והטור) ויש חולקים בזה (גיט יוסף גטס ה"י"ק והרמב"ם) ושלא יהא בכל פתח מאלו פחות מד' טפחים ושיהיו דיוורים אוכלים בכל בית שמקום הפתח גורם ואפילו היה הבית האחד לאב והשני לבן אף על פי שהבן מקבל פרס משלחן אביו ואוכל בביתו הרי הם נידונים כשנים ואפילו צדו אחד עכ"ם ואחד ישראל מהני עוד צריך שיהא ארכו יותר על רחבו ואם חסר אחד מאלו אינו ניתר אלא בפס ארבע או שני פסין שני משהויין או צורת פתח. הגה: ויש אומרים דנהגין האידנא לתקן כל המבואות בצורות הפתח דכל המבואות שלנו יש להם דין חצרות (מיומם דטען סימן ע"ד) והמנהג הפשוט במדינות אלו לתקן על ידי חבל הקשור לרחבו של מבוי ודין חבל זה אינו קורה שהרי אין רחבו טפח ולא מהני אלא מטעם צורת הפתח דמהני למעלה אפילו בגמי כדלעיל סוף סימן שס"ב ועל כן יש ליזהר להעמיד תחת החבל שני קנים גבוהים י' מכוונים תחת החבל ואז מהני אפילו במבוי מפולש בתורת צורת פתח או אפילו בחצר ובכל מקום שצורת הפתח מהני וכמו שנתבאר לעיל סוף סימן שס"ב (דנ"י ע"מ):

כז. חצר שארכו יותר על רחבו דינו כמבוי וניתר בלחי או קורה. הגה: אף על פי שאין חצירות ובתים פתוחין לתוכו הואיל

ואינו קרוב לרשות הרבים אלא פתוח למבוי והמבוי פתוח לרשות הרבים (גיט יוסף גטס משנת מהרי"ל גטס סמ"ק):

כח. מבוי שאין ברחבו ג' טפחים אינו צריך שום תיקון שהוא כסתום ויש אומרים דכל שאין בו ד' טפחים אין צריך שום תיקון:

כט. מבוי שצדו אחד כלה לים וצדו אחד כלה לאשפה של רבים אין צריך כלום שאשפה של רבים אינה עשויה להתפנות ואין חוששין שמא יעלה הים שירטון (פירוש יובש כעין אי שנדחו המים ממנו שנעשה ראוי לזריעה). הגה: ויש חולקים וסוברים דחיישינן שמא יעלה שירטון ואין כאן מחיצה (הל"ט ור"ט"ו ועוק והמגיד):

ל. מבוי שצדו אחד ארוך ואחד קצר אפילו אין צד הארוך עודף על הקצר ד' אמות אינו מניח הקורה אלא כנגד הקצר אבל אם ירצה יעשה שם צורת פתח באלכסון ותוך המבוי יכול להניח הקורה באלכסון ומשתמש בקצר כנגד הקצר ובארוך כנגד הארוך:

לא. העמיד לחי באמצע המבוי אם יש חצר מתחלתו ולחוף ועשו גם החיצונים לחי לראש המבוי אוסרים אלו על אלו עד שיערכו יחד ואם אין שם חצר או שיש חצר ולא עשו החיצונים לחי לראש המבוי שמן הלחי ולפנים מותרים ממנו ולחוף אוסרים אבל אם עשו באמצע שני פסים או פס ארבעה אם אינו רחב יותר מעשרה או שעשו צורת פתח אם הוא רחב יותר מ' אפילו אם יש חצר מהתיקון ולחוף ועשו גם החיצונים תיקון לראש המבוי כל אחד יכול לערב ויהיה מותר בחלקו:

לב. זה שהכשרנו להעמיד לחי באמצע המבוי הוא הדין להעמיד קורה באמצע המבוי וכל זה ביש באותו חצי מבוי המוכשר תורת מבוי שלא יהא ארכו פחות מד' אמות ושיהא ארכו יתר על רחבו ושיהיו בתים וחצרות פתוחים לתוכו הא לאו הכי צריך פס משהו מכאן ופס משהו מכאן או פס ארבעה בצד אחד:

סי' רנ"ו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בפסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לזנים צדיקים.